

AUTE

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, a 14 de juny de 2007

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- La Sala va dictar sentència, de data 26-4-2007, essent la seva part decisòria la que segueix: "DESESTIMAR el recurs interposat pel Sr. A.A.B. contra la sentència, de data 12-10-2006, i confirmar íntegrament la seva part decisòria. No s'escau efectuar pronunciament de les costes processals d'aquesta alçada".

II.- Contra la referida sentència, la part recurrent promou incident de nul·litat d'actuacions, segons escrit de data 11-5-2007, en virtut del qual i per les raons contingudes en el mateix sol·licita la declaració de nul·litat de la resolució i la suspensió de l'execució. Per el contrari, la representació processal de la part recorreguda, per escrit de 21-5-2007, es va oposar a l'incident de nul·litat i va demanar que es procedís a la desestimació del mateix, amb expressa imposició de les costes processals al seu promotor.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- Els arguments en els quals la part que promou l'incident de nul·litat contra la sentència d'aquesta Sala són, en essència, els següents. En primer terme, considera que s'ha acreditat la situació de precarietat econòmica, atesa la declaració de cessació de pagaments i fallida, i que, per tant, l'exigència de la consignació judicial comporta una clara vulneració del dret a un procés degut. En segon terme, afegeix que es prima per la Sala el dret del propietari-arrendador per sobre del dret de l'arrendatari i es vulnera el principi d'igualtat, tota vegada que aquell que té recursos econòmics pot recórrer i qui no els té, li resta vedat l'accés a aquesta instància.

II.- La sentència d'aquesta Sala, de 26-4-2007, va desestimar el recurs interposat per la part recurrent tota vegada que el mateix havia estat indegudament admès. Així, la disposició addicional segona, apartat 12, de la Llei d'arrendament de finques urbanes, de 30 de juny de 1999, assenyala que "No es pot admetre el recurs d'apel·lació que interposi l'arrendatari si no acredita estar al corrent del pagament de la renda, o haver consignat judicialment el seu import".

Ja va raonar aquesta Sala en la sentència respecte de la qual ara es promou la nul·litat, que la finalitat que cerca el legislador andorrà amb una disposició com l'analitzada, habitual en les legislacions del nostre entorn geogràfic i econòmic, és la protecció de l'arrendador, en ares a evitar recursos amb clares finalitats dilatòries. En efecte, el que cerca l'esmentada disposició addicional, apartat 12, amb l'exigència del pagament de la renda o de la seva consignació no és altra cosa que la protecció de l'arrendador que ha obtingut una sentència favorable i evitar que, sense l'abonament de la contraprestació per l'ús de l'immoble, l'arrendatari continuï, a través de la utilització dels recursos previstos, en el gaudi de l'habitatge o local.

I és des d'aquesta òptica, que aquesta Sala no entén que s'hagi produït la vulneració del dret a la jurisdicció i a un procés degut per diferents raons. En primer terme, perquè el principi pro actione, clarament inclòs a l'article 10 de la C.A., no mereix la mateixa

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

interpretació quan es projecta sobre l'accés a la justícia que quan obtinguda ja una resolució judicial, es tracta d'interposar un recurs contra la mateixa. Des d'aquesta òptica, si bé el legislador no pot limitar l'accés als tribunals de justícia, sí que pot establir i determinar requisits d'admissibilitat dels recursos i això és precisament el que fa la referida disposició addicional, apartat 12, per a poder comptabilitzar la finalitat cercada amb el dret a la jurisdicció. D'aquí que s'hagi d'entendre que no existeix cap limitació al referit dret a la jurisdicció.

III.- En segon terme, l'exigència del pagament o de la consignació de les rendes vençudes no esdevé un formalisme que pugui ésser entès com a desproporcionat i contrari al dret a la jurisdicció, sinó que constitueix una exigència legal per a l'admissió i tramitació dels recursos que la Sala ha de controlar. I aquest control cal afegir que constitueix una matèria d'ordre públic i que, per tant, ha de ser analitzat d'ofici per part del Tribunal.

En tercer terme, s'ha de ressenyar que és el legislador i no la Sala la que estableix l'exigència de la consignació per a poder accedir al recurs, per així comptabilitzar-ho amb els interessos de l'arrendador que ha obtingut una sentència favorable i evitar que el recurs esdevingui el mecanisme per a dilatar l'obtenció per la seva part de la tutela judicial efectiva, i no s'estableix cap excepció, derivada de la situació de precarietat econòmica o social, per a la inadmissió del recurs quan no s'han abonat o consignat les rendes, per la qual cosa també des d'aquest punt de vista, s'escau confirmar la resolució d'aquesta Sala. I solament afegir que esdevé simptomàtic que s'abonin les rendes que es van meritant i les antigues i degudes no s'abonin ni es consignin; ço que comporta una certa contradicció entre l'al·legada situació de precarietat econòmica i la possibilitat d'abonar les rendes corrents que van venent.

Per tots aquests arguments s'escau refusar l'incident de nul·litat promogut.

IV.- Resten per examinar dues qüestions o extrems més. El primer, relatiu a les costes processals. En aquest cas, la desestimació de l'incident de nul·litat ha de comportar la imposició a la part recurrent de les

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Civil

costes processals d'aquesta alçada. Quant a la petició de suspensió de l'execució, procedeix acordar la mateixa, sempre que s'acrediti la interposició del recurs d'emparament davant del Tribunal Constitucional i s'abonin les rendes es vagin meritant.

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR l'incident de nul·litat d'actuacions promogut per la representació processal del Sr. A.A.B. contra la sentència d'aquesta Sala de 26-4-2007 i imposar a la part promotora de l'incident les costes d'aquesta alçada. S'acorda la suspensió de l'execució de la sentència d'aquesta Sala en els termes establerts en el darrer fonament jurídic de la present resolució.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-